TRIBUNALENS DOM (åttonde avdelningen)

den 13 april 2011 *

I mål T-262/09,

Safariland LLC, tidigare Defense Technology Corporation of America, Jacksonville, Florida (Förenta staterna), företrätt av advokaterna R. Kunze och G. Würtenberger,

sökande,

mot

Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (harmoniseringsbyrån), företrädd av D. Botis, i egenskap av ombud,

svarande,

* Rättegångsspråk: engelska.

varvid motparten i förfarandet vid harmoniseringsbyråns överklagandenämnd, som intervenerat vid tribunalen, var

DEF-TEC Defense Technology GmbH, Frankfurt am Main (Tyskland), inledningsvis företrätt av advokaterna H. Daniel och O. Haleen, därefter av O. Haleen,

intervenient,

angående en talan mot det beslut som meddelades av harmoniseringsbyråns fjärde överklagandenämnd den 4 maj 2009 (ärende R 493/2002-4 (II)) om ett invändningsförfarande mellan Defense Technology Corporation of America och DEF-TEC Defense Technology GmbH,

meddelar

TRIBUNALEN (åttonde avdelningen)

sammansatt av ordföranden M.E. Martins Ribeiro samt domarna S. Papasavvas (referent) och A. Dittrich,

justitiesekreterare: förste handläggaren J. Palacio González,

med beaktande av ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 6 juli 2009,

med beaktande av harmoniseringsbyråns svarsinlaga som inkom till förstainstansrättens kansli den 13 oktober 2009,

med beaktande av intervenientens svarsinlaga som inkom till förstainstansrättens kansli den 10 november 2009,

efter förhandlingen den 22 september 2010,

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

1 Den 19 maj 1995 ingick intervenienten, DEF-TEC Defense Technology GmbH, och bolaget Defense Technology Corporation of America, bildat enligt amerikansk rätt i delstaten Wyoming (Förenta staterna) (nedan kallat bolaget i Wyoming), ett distributionsavtal enligt vilket intervenienten åtog sig bland annat att överlåta 50 procent av sina andelar till en fysisk eller juridisk person, ägd och utsedd av bolaget i Wyoming, och att sälja bolaget i Wyomings varor, bland annat försvarsspray, i Europa i utbyte

mot ersättning i form av provision om 10 procent på försäljningen och ett visst kreditutrymme (nedan kallat avtalet av den 19 maj 1995).

2 Den 1 juni 1996 förklarade den verkställande direktören för bolaget i Wyoming, i bolagets namn, att det uttryckligen avstod från samtliga sina rättigheter i Europa med avseende på ord- och figurmärkena FIRST DEFENSE och FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR och gav sitt medgivande till att intervenienten registrerade nämnda varumärken i Europa.

3 Den 23 augusti 1996 övertog sökanden, Safariland LLC, tidigare Defense Technology Corporation of America, tillgångarna i bolaget i Wyoming. Detta inkluderade näringskännetecknet Defense Technology Corporation of America, de i Förenta staterna registrerade varumärken som bolaget i Wyoming var innehavare till, samt produktlinjen med försvarsspray.

4 Fram till och med i juni 1997 mottog intervenienten sökandens försvarsspray FIRST DEFENSE och sålde den i Europa under eget namn. Sökanden och intervenientens förbindelser upphörde under sommaren 1997 eller i början av hösten samma år.

5 Intervenienten ingav den 16 september 1997 en ansökan om registrering av gemenskapsvarumärke till harmoniseringsbyrån i enlighet med rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken (EGT L 11, 1994, s. 1; svensk specialutgåva, område 17, volym 2, s. 3), i dess ändrade lydelse (ersatt av rådets förordning (EG) nr 207/2009 av den 26 februari 2009 om gemenskapsvarumärken (EUT L 78, s. 1)).

6 Det sökta varumärket utgjordes av det nedan återgivna figurmärket FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR (nedan kallat det omtvistade varumärket):

7 De varor som registreringsansökan avsåg omfattades av klasserna 5, 8 och 13 i Niceöverenskommelsen om internationell klassificering av varor och tjänster vid varumärkesregistrering av den 15 juni 1957, med ändringar och tillägg, och motsvarade, för var och en av dessa klasser, följande beskrivning:

— klass 5: ”Farmaceutiska, veterinära och hygieniska preparat; dietiska substanser anpassade för medicinskt bruk, spädbarnsmat; plåster, förbandsmaterial; tandfyllningsmaterial, dentala avtryckningsmassor; desinfektionsmedel; preparat för utrotning av skadedjur, -insekter och ohyra; preparat för utrotning av svamp och mögel, växtbekämpningsmedel”,

— klass 8: ”Handmanövrerade verktyg och handredskap; knivsmidesvaror, bestick; blanka vapen; rakhyvlar och -apparater”,

— klass 13: ”Ammunition, projektiler, kastvapen, sprayanordningar för retmedel, andra angrepps- eller försvarsföremål.”

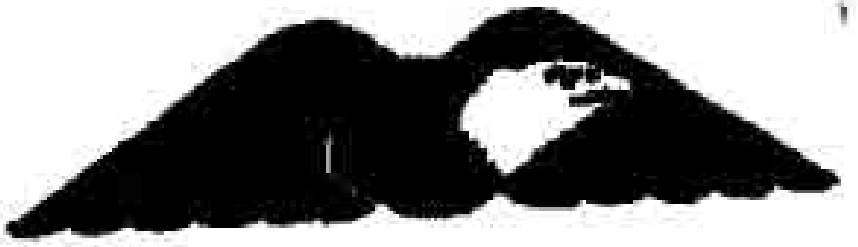
8 Registreringsansökan offentliggjordes i *Bulletinen för gemenskapsvarumärken* nr 93/1998 av den 7 december 1998.

9 Den 8 mars 1999 framställde sökanden med stöd av artikel 42 i förordning nr 40/94 (nu artikel 41 i förordning nr 207/2009) en invändning mot registreringen av det omtvistade varumärket avseende de ovan i punkt 7 angivna varorna.

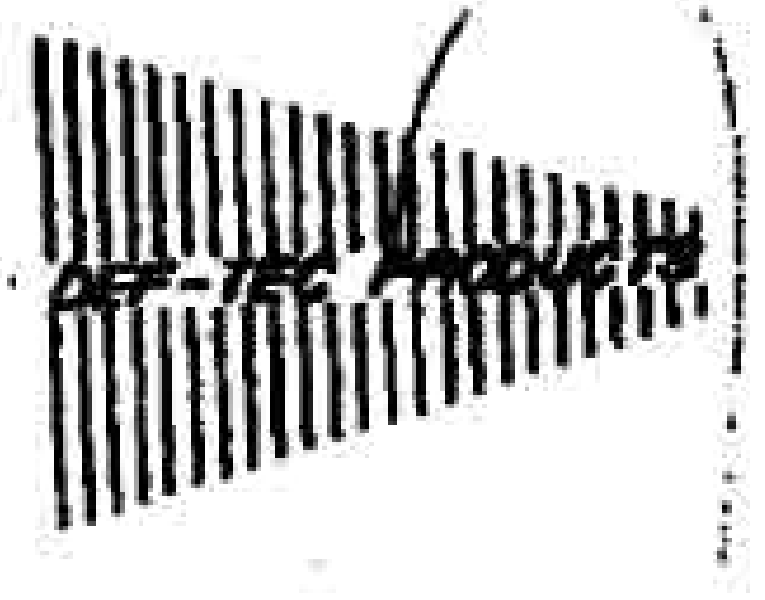
10 Sökanden grundade invändningen särskilt på artikel 8.3 i förordning nr 40/94 (nu artikel 8.3 i förordning nr 207/2009), varvid den anförde att intervenienten var dess ombud i den mening som avses i bestämmelsen och att detta bolag utan sökandens medgivande hade ansökt om registrering av ett kännetecken som var mycket likt följande i Förenta staterna registrerade varumärken:

— ordmärket FIRST DEFENSE, registrerat som nr 1763666, för ett ”icke explosivt försvarsföremål i form av en spray innehållande ett organiskt retmedel i en aerosolförpackning” i klass 13,

— det nedan återgivna figurmärket, bestående av återgivningen av en flygande örn, registrerat som nr 1885967, för ett ”icke explosivt försvarsföremål i form av en spray innehållande ett organiskt retmedel i en aerosolförpackning” i klass 13:

— det nedan återgivna figurmärket, innehållande ordelementet ”def-tec products”, vilket framträder inom en triangulär figur, registrerat som nr 1792165, för en produktserie i klass 13:

11 Genom beslut av den 21 mars 2002 biföll invändningsenheten invändningen delvis, nämligen såvitt den grundade sig på artikel 8.3 i förordning nr 40/94 och såvitt den avsåg ”blanka vapen” i klass 8 och ”ammunition, projektiler, kastvapen, sprayanordningar för retmedel, andra angrepps- eller försvarsföremål” i klass 13.

12 Den 21 maj 2002 överklagade intervenienten invändningsenhetens beslut till harmoniseringsbyrån med stöd av artiklarna 57–62 i förordning nr 40/94 (nu artiklarna 58–64 i förordning nr 207/2009).

13 Harmoniseringsbyråns andra överklagandenämnd avslog överklagandet genom beslut av den 8 november 2004 (nedan kallat 2004 års beslut) och förpliktade intervenienten att ersätta kostnaderna för förfarandet.

14 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 12 januari 2005 väckte intervenienten talan mot 2004 års beslut. Målet registrerades under målnummer T-6/05.

15 Förstainstansrätten ogiltigförklarade 2004 års beslut i dom av den 6 september 2006 i mål T-6/05, DEF-TEC Defense Technology mot harmoniseringsbyrån – Defense Technology (FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR) (REG 2006, s. II-2671) (nedan kallad förstainstansrättens dom).

16 I punkt 39 i förstainstansrättens dom slogs det fast att ”[intervenienten] inför förstainstansrätten inte [har] förnekat sin ställning som ombud för varumärkesinnehavaren. Det skall därför fastställas huruvida [intervenienten] av varumärkesinnehavaren hade fått ett medgivande att ge in den avsedda registreringsansökan.”

17 I punkt 46 i domen erinrade förstainstansrätten om att ”[intervenienten] och bolaget i Wyoming var engagerade i en faktisk och verksam affärsförbindelse när förklaringen av den 1 juni 1996 lämnades. Detta kan förklara varför den tidigare innehavaren beslutade att lämna medgivandet utan anspråk på en ekonomisk motprestation.” Förstainstansrätten tillade att ”[d]en omständigheten att en sådan överenskommelse eventuellt kan vara atypisk kan under alla förhållanden inte i sig påverka giltigheten av det medgivande som lämnats, såsom överklagandenämnden har antytt”.

18 I punkt 48 i domen slog förstainstansrätten fast att förklaringen av den 1 juni 1996 innehöll ett klart, precist och ovillkorligt medgivande. Eftersom det skedde ett byte av varumärkesinnehavare mellan dagen då medgivandet lämnades och dagen då ansökan om registrering gavs in, fann förstainstansrätten att det skulle fastställas huruvida medgivandet alltjämt var giltigt och om intervenienten kunde åberopa detsamma.

19 Förstainstansrätten påpekade dessutom, i punkt 49 i domen, att ”[ö]verklagandenämnden, som felaktigt ansåg att förklaringen av den 1 juni 1996 inte innehöll något klart, precist och ovillkorligt medgivande för [intervenienten] att ansöka om registrering av varumärket i fråga, prövade … inte frågan huruvida medgivandet alltjämt var giltigt efter övertagandet av tillgångarna i bolaget i Wyoming”. Förstainstansrätten preciserade att ”[f]rågan, vars avgörande är strängt beroende av den rätt som skall tillämpas på [de] rättsliga och affärsmässiga förbindelser[na mellan parterna i avtalet av den 19 maj 1995], berördes inte i förfarandet vid harmoniseringsbyrån. Förstainstansrätten kan följaktligen inte uttala sig i detta avseende.”

20 Slutligen fann förstainstansrätten, i punkt 50 i domen, att ”[ö]verklagandenämnden borde …, mot bakgrund av den rätt som är tillämplig på [de] rättsliga och affärsmässiga förbindelser[na mellan parterna i avtalet av den 19 maj 1995], ha prövat huruvida och, i förekommande fall, i vilken omfattning nämnda förbindelser faktiskt alltjämt hade upprätthållits efter övertagandet av tillgångarna i bolaget i Wyoming, på så sätt att [sökanden] hade trätt i den tidigare varumärkesinnehavarens ställe med avseende på dennes rättigheter och, eventuellt, skyldigheter.” Förstainstansrätten drog härav

slutsatsen att det ”[i] detta sammanhang ankom … på överklagandenämnden att särskilt avgöra huruvida det medgivande som hade erhållits av [intervenienten] den 1 juni 1996 alltjämt var giltigt efter övertagandet av tillgångarna i bolaget i Wyoming” och att ”[o]m så var fallet skulle överklagandenämnden ha behövt undersöka huruvida [sökanden] fortfarande var bunden av medgivandet den dag då det ansöktes om registrering av varumärket i fråga.” Förstainstansrätten fann slutligen att ”[f]ör det fall [sökanden] inte längre var bunden av medgivandet skulle överklagandenämnden ha bort undersöka huruvida [intervenienten] var i stånd att åberopa en rättsenlig grund som kunde rättfärdiga avsaknaden av ett sådant medgivande”.

21 Förstainstansrätten ogiltigförklarade följaktligen 2004 års beslut, eftersom överklagandenämnden hade felbedömt giltigheten av medgivandet av den 1 juni 1996.

22 Genom beslut av harmoniseringsbyråns överklagandenämnders presidium av den 16 februari 2007 tilldelades fjärde överklagandenämnden ärendet, vilket registrerades som ärende R 0493/2002-4.

23 Genom beslut av den 4 maj 2009 (nedan kallat det angripna beslutet) upphävde harmoniseringsbyråns fjärde överklagandenämnd invändningsenhetens beslut av den 21 mars 2002, avslog invändningen och förpliktade sökanden att ersätta kostnaderna för förfarandet.

24 Överklagandenämnden konstaterade inledningsvis, beträffande de motstående varumärkena, att det omtvistade varumärket var mycket likt två av de tre varumärken som var registrerade i Förenta staterna, nämligen nr 1885967 och nr 1763666 (nedan kallade de äldre varumärkena), eftersom det innehöll samma särskiljande beståndsdelar som dessa, nämligen återgivningen av en örn och uttrycket ”first defense”. Överklagandenämnden ansåg dessutom att vissa varor med avseende på vilka invändningen hade bifallits, närmare bestämt ”sprayanordningar för retmedel” och

”andra angrepps- eller försvarsföremål”, omfattades av de äldre varumärkena. Däremot ansåg nämnden inte att ”blanka vapen och ammunition”, som inte omfattades av de äldre varumärkena, var av ett slag som var jämförbart med de varuslag som hade omfattats av avtalet av den 19 maj 1995, närmare bestämt pepparspray. Medan syftet med pepparspray är att mota bort angripare utan att förorsaka dem allvarlig fysisk skada utgörs nämligen intervenientens varor – ”blanka vapen, ammunition och projektiler” – antingen vapen eller varor som ska användas i eldvapen.

25 Överklagandenämnden fann att invändningsenheten i sitt beslut inte hade angett skälen till varför förekomsten av de äldre varumärkena innebar att intervenientens ansökan om registrering av gemenskapsvarumärke skulle avslås avseende ”blanka vapen, ammunition och projektiler”. Överklagandenämnden påpekade vidare att skyddet i artikel 8.3 i förordning nr 207/2009 inte enbart avser varor och tjänster som är identiska med det äldre varumärkets innehavares varor och tjänster. Skyddet omfattar nämligen även varor och tjänster som har ett nära samband med dem eller som är likvärdiga i ekonomiskt hänseende. Nämnden drog härav slutsatsen att varorna i det aktuella fallet, såsom blanka vapen och ammunition, inte omfattades av denna bestämmelse, eftersom det var uppenbart att de inte hade varit föremål för någon affärsverksamhet från de äldre varumärkenas innehavares sida.

26 Vad gäller frågan om förekomsten av en ombudsrelation i den mening som avses i artikel 8.3 i förordning nr 207/2009 ansåg överklagandenämnden att den bara var bunden av kvalificeringen i förstainstansrättens dom av den relation som bolaget i Wyoming och intervenienten hade haft till följd av avtalet av den 19 maj 1995, som enligt nämnden var en relation av typen ”uppdragsgivare–ombud”, i den mening som avses i nämnda bestämmelse. Den ansåg däremot att den inte var bunden av förstainstansrättens slutsatser såvitt avser följderna av denna förbindelse, det vill säga dess verkan efter det att sökanden hade övertagit tillgångarna i bolaget i Wyoming.

27 Enligt överklagandenämnden måste den invändning som grundades på artikel 8.3 i förordning nr 207/2009 avslås, eftersom det inte förelåg någon ombudsrelation mellan sökanden och intervenienten i något annat avseende än att de föregående affärsförbindelserna mellan intervenienten och bolaget i Wyoming de facto fortsatte. Med beaktande av att medgivandet till intervenienten aldrig återkallades saknade frågan huruvida detta bolag kunde åberopa medgivandet gentemot sökanden betydelse. I likhet med vad som gällde för ombudsrelationen mellan bolaget i Wyoming och intervenienten hade även det medgivande som hade inhämtats inom ramen för denna relation verkningar efter ombudsrelationens upphörande. Överklagandenämnden fann att detta innebar att de rättigheter som följde av artikel 8.3 i förordning nr 207/2009 berodde på att det förelåg en särskilt nära förbindelse mellan de berörda parterna och inte på att varumärkesrättigheterna tillkom innehavaren. Sökanden kunde följaktligen inte hänvisa till denna bestämmelse och därvid bortse från ett medgivande som aldrig hade återkallats, under åberopande av att detta bolag hade inträtt i de rättigheter som tillkom innehavaren av de äldre varumärkena, eftersom överlåtelsen av varumärkena inte kunde medföra fler rättigheter än de som den tidigare innehavaren hade haft.

28 Safariland skulle enligt överklagandenämnden enbart ha kunnat göra detta om bolaget självt hade blivit intervenientens uppdragsgivare. Sökanden gjorde emellertid inte gällande att det förelåg någon som helst avtalsförbindelse mellan parterna i invändningsförfarandet, och det var inte möjligt att sluta sig till en sådan förbindelse på grundval av att sökanden uppträdde som om det inte hade skett något övertagande av tillgångarna. För att göra det skulle sistnämnda bolag ha varit tvunget att styrka att intervenienten visste att det hade affärsförbindelser med ett annat bolag än bolaget i Wyoming.

29 Överklagandenämnden fann att intervenienten hade fog för sitt handlande även om det kunde anses att detta bolag var sökandens ombud. Intervenienten hade nämligen tillräckliga skäl att tro att det hade rätt att ansöka om registrering av varumärket i eget namn, eftersom sökanden uppträdde som om något övertagande aldrig hade skett

och eftersom sistnämnda bolag varken slöt något nytt handelsavtal med den andra parten eller formellt återkallade det medgivande som dess företrädare hade gett.

30 Efter det att överklagandenämnden hade konstaterat att den inte kunde bifalla invändningen enbart på grundval av artikel 8.3 i förordning nr 207/2009, till vilken sökanden hade hänvisat, granskade överklagandenämnden samtliga de äldre rättigheter och de grunder för invändningen som sökanden med giltig verkan hade anfört, närmare bestämt att varumärkena var välkända enligt artikel 8.4 i förordning nr 207/2009. Nämnden fann att överklagandet inte kunde bifallas på dessa grunder och avslog invändningen i dess helhet.

Parternas yrkanden

31 Sökanden har yrkat att tribunalen ska

— ogiltigförklara det angripna beslutet,

— förplikta harmoniseringsbyrån att ersätta rättegångskostnaderna.

32 Harmoniseringsbyrån och intervenienten har yrkat att tribunalen ska

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

33 Vid förhandlingen har sökanden kompletterat sina yrkanden genom att begära att intervenienten ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna på samma grund som harmoniseringsbyrån.

Rättslig bedömning

34 Sökanden har anfört tre grunder till stöd för sin talan. De avser åsidosättande av artikel 8.3, artikel 65.6 respektive artiklarna 63.2, 75 och 76 i förordning nr 207/2009.

35 Tribunalen kommer först att pröva den andra grunden och därefter den första och den tredje.

1. *Den andra grunden: Åsidosättande av artikel 65.6 i förordning nr 207/2009*

Parternas argument

36 Sökanden anser att överklagandenämnden har åsidosatt artikel 65.6 i förordning nr 207/2009, genom att den inte har beaktat domslutet i förstainstansrättens dom och följaktligen inte heller domens innebörd. Sökanden har gjort gällande att överklagandenämnden enligt nämnda artikel 65.6 var skyldig att på lämpligt sätt följa domslutet i förstainstansrättens dom samt domskälen, utan att därvid vare sig modifiera eller ändra skälens innebörd. Om nämnden hade gjort en korrekt tillämpning av ordalydelsen i förstainstansrättens dom och följt förstainstansrättens vägledning samt – dessutom – behandlat de frågor som togs upp i domen, borde den ha bifallit sökandens yrkanden.

37 Den omständigheten att förstainstansrätten klart angav att det ankom på överklagandenämnden att särskilt avgöra huruvida det medgivande som hade erhållits den 1 juni 1996 alltjämt var giltigt efter övertagandet av tillgångarna i bolaget i Wyoming borde enligt sökanden ha föranlett överklagandenämnden att anmoda parterna i invändningsförfarandet att redogöra för sin ståndpunkt i de avseenden som uttryckligen hade berörts i förstainstansrättens dom. Överklagandenämnden vidtog inte någon detaljerad prövning i de avseenden som förstainstansrätten hade behandlat och bortsåg dessutom från att det förelåg en ombudsrelation. Detta innebär att överklagandenämnden åsidosatte principen om god förvaltningssed och överskred de befogenheter som tillkommer den enligt tillämpliga bestämmelser i förordning nr 207/2009.

38 Harmoniseringsbyrån har bestritt sökandens argument.

Tribunalens bedömning

39 Enligt artikel 65.6 i förordning nr 207/2009 är harmoniseringsbyrån skyldig att vidta de åtgärder som krävs för att följa Europeiska unionens domstols dom.

40 Enligt fast rättspraxis har en dom om ogiltigförklaring retroaktiv verkan (*ex tunc*) och undanröjer således retroaktivt den ogiltigförklarade rättsakten från rättsordningen (se förstainstansrättens dom av den 25 mars 2009 i mål T-402/07, Kaul mot harmoniseringsbyrån – Bayer (ARCOL), REG 2009, s. II-737, punkt 21 och där angiven rättspraxis).

41 Av samma rättspraxis framgår att den institution vars rättsakt har ogiltigförklarats av gemenskapsdomstolen, för att rätta sig efter domen om ogiltigförklaring och följa den fullt ut, ska iaktta inte bara domslutet utan även de domskäl som domslutet grundar sig på och som utgör det nödvändiga stödet för detta, i den meningen att de är nödvändiga för att fastställa den exakta innebörden av domslutet. I dessa domskäl preciseras nämligen vilken bestämmelse som anses vara rättsstridig, och redovisas de exakta skälen för den rättsstridighet som fastslås i domslutet, vilka institutionen ska beakta när den ersätter den ogiltigförklarade rättsakten (se domen i det ovannämnda målet ARCOL, punkt 22 och där angiven rättpraxis).

42 Till följd av ogiltigförklaringen av 2004 års beslut blev intervenientens överklagande till överklagandenämnden åter anhängigt. För att fullgöra sin skyldighet enligt artikel 65.6 i förordning nr 207/2009, närmare bestämt att vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa förstainstansrättens dom, var harmoniseringsbyrån skyldig att se till att överklagandet prövades i ett nytt beslut från en av överklagandenämnderna. Detta skedde också mycket riktigt genom att ärendet återförvisades till fjärde överklagandenämnden, som därefter antog det angripna beslutet (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet ARCOL, punkt 23).

43 Sökanden har inte påstått att återförvisningen av ärendet till fjärde överklagandenämnden var rättsstridig, men däremot att det ankom på överklagandenämnden att avgöra särskilt huruvida det medgivande som hade erhållits den 1 juni 1996 alltjämt var giltigt efter övertagandet av tillgångarna i bolaget i Wyoming.

44 Förstainstansrätten uttalade sig i sin dom inte om frågan huruvida det förelåg en sådan ombudsrelation mellan parterna i invändningsförfarandet som motiverar tillämpningen av artikel 8.3 i förordning nr 207/2009. Såsom framgår av punkt 16 ovan, fann förstainstansrätten nämligen att den avgörande frågan, med hänsyn till att intervenienten inför förstainstansrätten inte hade förnekat sin ställning som ombud för varumärkesinnehavaren, var huruvida intervenienten hade erhållit varumärkesinnehavarens medgivande till att ge in den avsedda registreringsansökan.

45 I likhet med vad harmoniseringsbyrån har gjort gällande omfattade målet vid förstainstansrätten inte frågan huruvida det förelåg en ombudsrelation mellan parterna i invändningsförfarandet, utan huruvida det förelåg ett medgivande enligt artikel 8.3 i förordning nr 207/2009. Förstainstansrätten kunde således inte ex officio pröva det första av tillämpningsvillkoren i denna bestämmelse.

46 Till skillnad från sökanden anser tribunalen därför inte att det kan anses att förstainstansrätten, med hänsyn till att parterna i invändningsförfarandet inte hade bestritt att det förelåg en ombudsrelation mellan dem, grundade sin bedömning på att det förelåg ett sådant förhållande, vilket skulle ha inneburit att överklagandenämnden sedan var bunden av denna tolkning och således åsidosatte artikel 65.6 i förordning nr 207/2009 när den fann att artikel 8.3 i samma förordning inte var tillämplig.

47 Förstainstansrätten fastställde visserligen i punkt 48 i domen att det förelåg ett klart, precist och ovillkorligt medgivande ”den dagen”, men detta påverkade inte dess kvalificering av relationen mellan parterna i invändningsförfarandet. I likhet med vad harmoniseringsbyrån har gjort gällande gavs det aktuella medgivandet nämligen av uppdragsgivarbolaget till ombudsbolaget den 1 juni 1996 inom ramen för deras affärsförbindelser till följd av ett distributionsavtal. Det var inom ramen för denna förbindelse som förstainstansrätten fann att det förelåg ett klart, precist och ovillkorligt medgivande i den mening som avses i artikel 8.3 i förordning nr 207/2009.

48 Medan nämnda bestämmelse tveklöst var tillämplig på ovannämnda förbindelse, var fallet inte detsamma vad gäller förhållandet mellan parterna i invändningsförfarandet. Även om det fastställdes att det förelåg ett medgivande innebar detta inte att sökanden därigenom erhöll någon rätt och inte heller att sökanden per automatik till sin förmån kunde åberopa en ombudsrelation enligt artikel 8.3 i förordning nr 207/2009. Det ska erinras om att förstainstansrätten inte tog ställning till huruvida medgivande förelåg i något annat avseende än såsom tillämpningsvillkor för artikel 8.3 i förordning nr 207/2009. Vad gäller frågan huruvida sökanden var bunden av medgivandet – ett medgivande som inte härrörde från sökanden själv och som var ett resultat av ett avtal i vilket sökanden inte var part – innebar den att det var nödvändigt att pröva frågan huruvida avtalsförbindelsen mellan parterna i avtalet av den 19 maj 1995 hade överförts på sökanden i samband med övertagandet av tillgångarna, vilket övertagande icke desto mindre omfattades av den rättsordning som var tillämplig på avtalet om övertagandet av tillgångar.

49 Av det ovan anförda följer att överklagandenämnden var skyldig att pröva samtliga de villkor som uppställs i artikel 8.3 i förordning nr 207/2009, inbegripet villkoret om en ombudsrelation, som utgjorde en nödvändig förutsättning för villkoret om medgivande, med hänsyn till relationen mellan den nya varumärkesinnehavaren och intervenienten (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet ARCOL, punkt 38). Överklagandenämnden vidtog således, i motsats till vad sökanden har gjort gällande, de åtgärder som krävdes för att följa förstainstansrättens dom.

50 Av det ovan anförda följer att överklagandenämnden inte åsidosatte artikel 65.6 i förordning nr 207/2009 när den prövade frågan huruvida det förelåg en ombudsrelation.

51 Talan kan således inte bifallas såvitt avser den andra grunden.

2. *Den första grunden: Åsidosättande av artikel 8.3 i förordning nr 207/2009*

Parternas argument

52 Sökanden har i huvudsak gjort gällande att överklagandenämnden åsidosatte artikel 8.3 i förordning nr 207/2009, eftersom den inte godtog att bestämmelsen innebar att sökanden hade rätt att invända mot den ansökan om registrering av gemenskapsvarumärke som intervenienten lämnade in i eget namn.

53 Såvitt gäller de varor som avses i nämnda bestämmelse har sökanden gjort gällande att ”blanka vapen, ammunition och projektiler” liknar de varor som avses med de äldre varumärkena med hänsyn till varornas art, eftersom dessa varor är kopplade till personsäkerhet, men även med hänsyn till det avsedda ändamålet och distributionskanalerna.

54 Vad gäller det medgivande som krävs enligt artikel 8.3 i förordning nr 207/2009 anser sökanden att överklagandenämnden gjorde fel när den fann att det inte kunde anses att medgivandet från den tidigare innehavaren av varumärkena, bolaget i Wyoming,

inte längre var giltigt efter övertagandet av tillgångarna i sistnämnda bolag och således kunde vara bindande för sökanden. Sökandebolaget har gjort gällande att det förvärvade varumärkena i det skick i vilket de hade skrivits in i registret och i avtalet om övertagande av tillgångar, eftersom det inte hade förekommit något slags godkännande av att varumärkena var belastade med någon sakrätt och inte heller hade nämnts att någon sådan existerade. Sökanden anser sig följaktligen inte vara bunden av den tidigare varumärkesinnehavarens medgivande, eftersom registreringsansökan inte lämnades in förrän efter det att varumärkena hade övertagits av sökanden. Sökanden har dessutom gjort gällande att den förklaring som den verkställande direktören för bolaget i Wyoming gjorde den 1 juni 1996 hur som helst enbart innehöll ett avstående från innehavarens sida från rätten att invända mot att dess ombud inom ett visst område lämnade in en ansökan om registrering av varumärket som gemenskapsvarumärke och bara medförde en relativ verkan mellan parterna i avtalet om övertagande av tillgångar.

55 Sökandebolaget har dessutom påpekat att det inte efterträdde bolaget i Wyoming, som fortsatte att existera, och att sökanden i förhållande till nämnda bolag därför enbart är en utomstående part som har förvärvat vissa tillgångar i nämnda bolag, bland annat de äldre varumärkena. Intervenienten har vidare inte inkommit med någon bevisning som styrker att intervenienten hade erhållit sökandens medgivande till att registrera det omtvistade varumärket, och intervenienten hade inte fog för att göra det utan nämnda medgivande.

56 Sökanden har slutligen anfört att även om medgivande lämnades var dess verkan begränsad till den tid som ombudsrelationen varade, vilket innebär att medgivandet i enlighet med principen om *rebus sic stantibus* underförstått återkallades när ombudsanknytningen upphörde. Sökanden har gjort gällande att överklagandenämnden, med hänsyn till den omständigheten att innehavaren framställde en invändning mot ansökan om registrering av gemenskapsvarumärke, gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den fann att intervenienten inte hade informerats om att varumärkesinnehavaren inte gav sitt medgivande till registrering av varumärket.

57 Harmoniseringsbyrån och intervenienten har bestritt sökandens argument.

Tribunalens bedömning

58 Inledningsvis ska det påpekas att även om överklagandenämnden avslog invändningen såvitt avser alla de grunder som sökanden har anfört i förevarande mål, har sökanden bestritt det angripna beslutet endast i den del det avser tolkningen av artikel 8.3 i förordning nr 207/2009.

59 Beslutet har således vunnit laga kraft i den del som överklagandenämnden avslog den invändning som avsåg åsidosättande av artikel 8.4 i förordning nr 207/2009 såvitt avser de välkända varumärkena och de ej registrerade rättigheterna med avseende på kännetecknen FIRST DEFENSE AND DESIGN och FIRST DEFENSE, liksom såvitt avser näringskännetecknet FIRST DEFENSE.

60 Det ska vidare erinras om att det föreskrivs i artikel 8.3 i förordning nr 207/2009 att ett varumärke inte får registreras när ett ombud eller en företrädare för varumärkesinnehavaren ansöker om registrering av detta i sitt eget namn utan innehavarens medgivande, om ombudet eller företrädaren inte kan visa fog för sitt handlande.

61 Det framgår av ordalydelsen i denna bestämmelse att fyra villkor måste vara uppfyllda för att en invändning ska kunna bifallas på denna grund. För det första ska invändaren vara innehavare av det äldre varumärket. För det andra ska den som ansöker om registrering av varumärket vara eller ha varit ombud eller företrädare för varumärkesinnehavaren. För det tredje ska ansökan ha lämnats in i ombudets eller företrädarens namn utan innehavarens medgivande och utan att ombudet eller företrädaren har legitima skäl för sitt handlande. För det fjärde ska ansökan om registrering i huvudsak avse identiska eller liknande kännetecken och varor. Villkoren är kumulativa.

62 Tribunalen ska således pröva huruvida villkoren i artikel 8.3 i förordning nr 207/2009 är uppfyllda i det aktuella fallet.

Det första villkoret: Innehavet av de äldre varumärkena

63 Sökanden förvärvade – genom övertagandet av tillgångarna i bolaget i Wyoming – de amerikanska varumärkena, däribland det sökta varumärket. Sökanden är således innehavare av de äldre varumärkena i den mening som avses i artikel 8.3 i förordning nr 207/2009. Detta har heller inte bestritts av intervenienten.

Det andra villkoret: Förekomsten av en ombudsrelation

64 Orden ”ombud” respektive ”företrädare” i artikel 8.3 i förordning nr 207/2009 ska – såsom föreskrivs i riktlinjerna för invändningsförfarandet vid harmoniseringsbyrån avseende registreringsansökningar utan medgivande av ombuden för varumärkesinnehavaren – ges en vid tolkning. Orden ska därvid tolkas så, att de omfattar varje form av relation grundad på en avtalsöverenskommelse enligt vilken den ena parten företräder den andra partens intressen, vilket gäller oberoende av hur avtalsrelationen mellan innehavaren eller uppdragsgivaren och den som ansökt om gemenskapsvarumärket ska kvalificeras. Enligt dessa riktlinjer räcker det, vid tillämpningen av artikel 8.3 i förordning nr 207/2009, att det finns ett avtal om affärssamarbete som kan

ge upphov till en förtroenderelation genom att varumärkessökanden, uttryckligen eller underförstått, åläggs en allmän förtroende- och lojalitetsplikt med beaktande av varumärkesinnehavarens intressen. Det måste emellertid finnas ett avtal mellan parterna. Om varumärkessökanden handlar helt oberoende, utan att någon relation med innehavaren har upprättats, kan vederbörande inte anses vara ett ombud enligt artikel 8.3 i samma förordning. En vanlig köpare eller kund till innehavaren kan således inte anses vara ett ombud eller en företrädare enligt artikel 8.3 i samma förordning, eftersom sådana personer inte har någon särskilt förtroendeplikt gentemot varumärkesinnehavaren.

65 Vad gäller frågan huruvida avtalsrelationen hade upphört vid tidpunkten för registreringsansökan är det, såsom också framgår av ovannämnda riktlinjer, inte nödvändigt att avtalet mellan parterna fortfarande är i kraft när registreringsansökan lämnas in. Artikel 8.3 i förordning nr 207/2009 är tillämplig även på avtal som har löpt ut vid tidpunkten för ansökan om registrering av gemenskapsvarumärke, under förutsättning att det har förlöpt en sådan tidsperiod att det är berättigat att anta att förtroende- och tillitsplikten fortfarande existerade vid tidpunkten för ansökan om registrering av gemenskapsvarumärket. Denna vida tolkning av artikel 8.3 i förordning nr 207/2009 syftar till att skydda varumärkesinnehavaren även efter det att den avtalsrelation som gav upphov till en förtroendeplikt har upphört.

66 Även om sökanden i det aktuella fallet förefaller ifrågasätta överklagandenämndens slutsats att det inte förelåg någon ombudsrelation mellan parterna i invändningsförfarandet i den mening som avses i artikel 8.3 i nämnda förordning, kan det konstateras att sökanden inte har anfört något argument till stöd för sin inställning på denna punkt. Sökanden har endast gjort gällande att förstainstansrätten i punkt 39 i sin dom ”helt korrekt fann att det förelåg en ombudsrelation och att denna fråga inte var tvistig mellan parterna”. Med hänsyn till övervägandena i punkterna 45 och 46 ovan kan ett sådant argument emellertid inte vinna framgång.

67 I likhet med vad överklagandenämnden fann i punkt 41 i det angripna beslutet vilade bevisbördan för att det förelåg en ombudsrelation på sökanden. Det kan emellertid konstateras att sökanden under invändningsförfarandet inte inkom med någon bevisning som styrkte en sådan relation. Sökandebolaget företedde visserligen fakturor och ordersedlar utställda till detsamma, på grundval av vilka det under andra omständigheter hade kunnat antas att det förelåg en affärsöverenskommelse mellan parterna i invändningsförfarandet. Nämnda bevisning visar emellertid inte att intervenienten handlade för sökandens räkning, utan enbart att det förelåg en relation säljare–kund mellan dem som kan ha uppstått utan någon föregående överenskommelse. En sådan relation räcker inte för att artikel 8.3 i förordning nr 207/2009 ska vara tillämplig.

68 Den edsvurna förklaring undertecknad av verkställande direktören för Defense Technology Corporation of America, som sökanden företedde i invändningsförfarandet och enligt vilken sökanden är identisk med bolaget i Wyoming, kan inte heller anses utgöra bevisning för vilken typ av relation som förelåg mellan parterna i invändningsförfarandet. Den omständigheten att sökanden utövar samma verksamhet som bolaget i Wyoming under samma namn är nämligen bara en följd av övertagandet av tillgångar, som omfattade förvärvet av överlåtarens näringskännetecken. Den omständigheten att detta ger intrycket av att det är fråga om samma bolag räcker inte för att det ska anses styrkt att det i praktiken föreligger en affärsrelation mellan sökanden och intervenienten som kan liknas vid en sådan relation som binder ett uppdragsgivarbolag till dess ombud.

69 Tribunalen finner därför att överklagandenämnden gjorde en riktig bedömning när den i punkt 45 i det angripna beslutet slog fast att ovannämnda bevisning inte kunde styrka att det var fråga om en sådan ombudsrelation som avses i artikel 8.3 i förordning nr 207/2009. Dessutom gjorde sökanden under invändningsförfarandet inte på något sätt gällande att bolaget hade slutit ett nytt avtal med intervenienten.

70 Mot bakgrund av att det saknades bevis för att en affärsöverenskommelse av den typ som finns mellan ett uppdragsgivarbolag och dess ombud hade ingåtts mellan parterna i invändningsförfarandet och för att intervenienten handlade för sökandens och inte för egen räkning, finner tribunalen att överklagandenämnden gjorde en riktig bedömning när den fann att det inte förelåg någon sådan relation och att artikel 8.3 i förordning nr 207/2009 således inte var tillämplig.

71 Även om det antas att det medgivande som intervenienten hade erhållit upphörde att gälla när den ombudsrelation på vilken medgivandet grundade sig upphörde, påverkar denna omständighet inte det angripna beslutets lagenlighet. Inte heller påverkas den omständigheten att artikel 8.3 i förordning nr 207/2009 inte med framgång kan åberopas av sökanden, med hänsyn till avsaknaden av en ombudsrelation mellan sökanden och intervenienten i den mening som avses i nämnda bestämmelse.

72 Vad gäller frågan huruvida avtalsförbindelsen mellan parterna i avtalet av den 19 maj 1995 överfördes på sökanden, erinrar tribunalen om att ett avtal om övertagande av tillgångar omfattar en överföring till köparen av de rättigheter och skyldigheter som tillkommer den förvärvade enheten. I det nu aktuella fallet framgår det av avtalet om övertagande av tillgångar att de äldre varumärken som sökanden blev innehavare av ingick bland dessa rättigheter. I avtalet nämns emellertid varken förekomsten av distributionsavtalet med intervenienten eller rättigheter med avseende på varumärkena. Såsom överklagandenämnden fann i punkt 35 i det angripna beslutet ”har sökanden inte påstått att situationen avseende affärsverksamheten i Europa eller rätten att ansöka om registrering av varumärke uttryckligen reglerades i avtalet om övertagande av tillgångar”. Såsom överklagandenämnden påpekade i punkt 53 i det angripna beslutet berodde ”de rättigheter som gick utöver varumärkesinnehavarens … inte på att det hade skett en överlåtelse av rättigheter från (det tidigare) uppdragsgivarbolaget till en utomstående part, utan på arten av relation mellan [intervenienten] och det amerikanska bolag från vilket intervenienten mottog varorna som den sålde i Europa”.

73 Eftersom sökanden inte har bevisat att den har slutit ett avtal med intervenienten av samma art som sådana avtal som binder ett uppdragsgivarbolag och dess ombud, kan sökanden följaktligen inte få det skydd som ges genom artikel 8.3 i förordning nr 207/2009 och på denna grund invända mot registrering av det omtvistade varumärket enbart i egenskap av innehavare av de äldre varumärkena.

74 Av det ovan anförda följer att överklagandenämnden gjorde en riktig bedömning när den fann att villkoret i artikel 8.3 i förordning nr 207/2009, avseende förekomsten av en ombudsrelation, inte var uppfyllt, vilket innebär att denna bestämmelse inte var tillämplig. Talan kan följaktligen inte bifallas såvitt avser den första grunden. Det är härvid inte nödvändigt att pröva de argument som sökanden har anfört såvitt avser övriga villkor, bland annat angående likheten mellan de varor som omfattas av de motstående varumärkena.

3. *Den tredje grunden: Åsidosättande av rätten att yttra sig och av artiklarna 63.2, 75 och 76 i förordning nr 207/2009*

Parternas argument

75 Sökanden anser att överklagandenämnden åsidosatte artikel 63.2 i förordning nr 207/2009, eftersom nämnden inte anmodade parterna i invändningsförfarandet att inkomma med yttrande efter det att förfarandet hade återupptagits till följd av att förstainstansrätten fann att 2004 års beslut skulle ogiltigförklaras. Sökanden har dessutom gjort gällande att överklagandenämnden inte iakttog dess rätt att yttra sig och dess rätt till försvar, som skyddas genom artikel 75 i förordning nr 207/2009. För

det första bereddes sökanden inte tillfälle att yttra sig över förstainstansrättens dom innan det nya beslutet antogs och för det andra gjorde överklagandenämnden enligt sökanden inte någon helhetsbedömning av argumenten och bevisningen.

76 Harmoniseringsbyrån har bestritt sökandens argument.

Tribunalens bedömning

77 Denna grund kan delas upp i tre delar, nämligen åsidosättande av artikel 63.2, artikel 75 respektive artikel 76 i förordning nr 207/2009.

Den tredje grundens första och andra del

78 Såvitt avser den tredje grundens två första delar, som kommer att prövas tillsammans, ska det påpekas att sökandebolaget i huvudsak har gjort gällande att överklagandenämnden åsidosatte dess rätt till försvar och rätt att yttra sig genom att inte innan den antog det angripna beslutet anmoda parterna i invändningsförfarandet att inkomma med yttrande angående förstainstansrättens dom. Sökandens argument inom ramen för den andra delgrunden, det vill säga att överklagandenämnden inte

beaktade sökandens yttrande i tillräcklig mån, kommer att prövas i samband med bedömningen det angripna beslutets motivering (se nedan punkterna 90–97).

— Huruvida parterna i invändningsförfarandet hade rätt att yttra sig över tolkningen av förstainstansrättens dom

79 Enligt artikel 75 i förordning nr 207/2009 får harmoniseringsbyråns beslut endast grunda sig på omständigheter som parterna har haft tillfälle att yttra sig över. I denna bestämmelse fastställs, såvitt avser gemenskapens varumärkesrätt, den allmänna principen om skydd för rätten till försvar (förstainstansrättens dom av den 15 september 2005 i mål T-320/03, Citicorp mot harmoniseringsbyrån (LIVE RICHLY), REG 2005, s. II-3411, punkt 21). Enligt denna allmänna princip i gemenskapsrätten ska de personer som offentliga myndighetsbeslut är riktade till ges tillfälle att vederbörligen framföra sina synpunkter i de fall dessa beslut märkbart påverkar deras intressen (domstolens dom av den 23 oktober 1974 i mål 17/74, Transocean Marine Paint mot kommissionen, REG 1974, s. 1063, punkt 15, svensk specialutgåva, volym 2, s. 357, samt förstainstansrättens dom av den 27 februari 2002 i mål T-34/00, Eurocool Logistik mot harmoniseringsbyrån (EUROCOOL), REG 2002, s. II-683, punkt 21, och i de ovannämnda målen LIVE RICHLY, punkt 22, och ARCOL, punkt 55).

80 Rätten att yttra sig omfattar samtliga faktiska och rättsliga omständigheter som ligger till grund för ett beslut, men inte myndighetens slutliga ställningstagande (förstainstansrättens dom av den 3 december 2003 i mål T-16/02, Audi mot harmoniseringsbyrån (TDI), REG 2003, s. II-5167, punkt 75, och domen i det ovannämnda målet ARCOL, punkt 55).

81 Det framgår inte av handlingarna från förfarandet vid harmoniseringsbyrån att parterna i invändningsförfarandet anmodades att inkomma med yttrande över förstainstansrättens dom efter det att ärendet hade återförvisats. Harmoniseringsbyrån delgav dem endast, genom skrivelse av den 23 februari 2007, överklagandenämndernas

presidiums beslut av den 16 februari 2007 om att tilldela fjärde överklagandenämnden ärendet med tillämpning av artikel 1d i kommissionens förordning (EG) nr 216/96 av den 5 februari 1996 om processordningen för överklagandenämnderna vid harmoniseringsbyrån (EGT L 28, s. 11), i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 2082/2004 av den 6 december 2004 (EUT L 360, s. 8).

82 Sökanden och intervenienten begärde till följd av delgivningen, genom skrivelse av den 10 juni 2008 respektive den 25 november 2008, upplysningar angående förfarandets gång. Harmoniseringsbyrån undertecknade mottagningsbevis för nämnda skrivelser den 26 juni 2008 respektive den 1 december 2008 och informerade parterna i invändningsförfarandet om att de hade skickats vidare till fjärde överklagandenämnden. Genom skrivelse av den 5 maj 2009 delgav harmoniseringsbyrån parterna i invändningsförfarandet det angripna beslutet.

83 Varken i förordning nr 207/2009 eller i kommissionens förordning (EG) nr 2868/95 av den 13 december 1995 om genomförande av förordning nr 40/94 (EGT L 303, s. 1) föreskrivs det något särskilt förfarande vid överklagandenämnderna för sådana fall då tribunalen har ogiltigförklarat ett beslut och återförvisat ärendet till överklagandenämnderna. Överklagandenämnden är således inte skyldig att på nytt låta de berörda parterna yttra sig. En sådan skyldighet kan enbart följa av den allmänna principen i gemenskapsrätten om iakttagande av rätten till försvar, som kommer till uttryck i artikel 75 andra meningen i förordning nr 207/2009.

84 I motsats till vad sökanden har gjort gällande innebär artikel 75 andra meningen inte på något sätt ett krav på att sökanden, efter det att harmoniseringsbyrån har återupptagit förfarandet till följd av att tribunalen har ogiltigförklarat ett beslut från överklagandenämnden, på nytt ska anmodas att inkomma med yttrande angående de faktiska och rättsliga omständigheter med avseende på vilka sökanden redan har haft alla möjligheter att yttra sig, nämligen inom ramen för det tidigare skriftliga förfarandet.

Akten i ärendet övertas i detta avseende i befintligt skick av fjärde överklagandenämnden (se, för ett liknande resonemang, domstolens beslut av den 4 mars 2010 i mål C-193/09 P, Kaul mot harmoniseringsbyrån, ej publicerat i rättsfallssamlingen, punkt 60).

85 Det är i förevarande mål utrett att sökanden i det förfarande som ledde till 2004 års beslut hade möjlighet att inkomma med yttrande över alla aspekter av den invändning som den hade framställt enligt artikel 8.3 i förordning nr 207/2009, inbegripet frågan om förekomsten av en ombudsrelation. Det följer inte heller på något sätt av det angripna beslutet att fjärde överklagandenämnden grundade sitt beslut på andra uppgifter om faktiska och rättsliga omständigheter än de som överklagandenämnden hade tillgång till när den antog 2004 års beslut (se, för ett liknande resonemang, beslutet i det ovannämnda målet Kaul mot harmoniseringsbyrån, punkt 59).

86 Det ska dessutom erinras om att det angripna beslutet grundar sig på faktiska och rättsliga omständigheter som parterna i invändningsförfarandet i tillräcklig mån hade möjlighet att yttra sig över inom ramen för det administrativa förfarande som föregick 2004 års beslut.

87 Under dessa omständigheter kan det inte heller påstås att överklagandenämnden har åsidosatt artikel 63.2 i förordning nr 207/2009, i vilken det föreskrivs att överklagandenämnden vid behov ska anmoda parterna att avge yttrande över skrivelser från överklagandenämnden eller inlaga från annan part.

88 Varken artikel 75 andra meningen, artikel 63.2 eller artikel 65.6 i förordning nr 207/2009 innebär således att överklagandenämnden var skyldig att bereda sökanden tillfälle att yttra sig över följderna av förstainstansrättens dom (se, för ett liknande resonemang, beslutet i det ovannämnda målet Kaul mot harmoniseringsbyrån, punkt 62).

— Det angripna beslutets motivering

89 Såvitt mer specifikt avser det argument som sökanden har åberopat inom ramen för den tredje grundens andra del, nämligen att överklagandenämnden inte i tillräcklig mån beaktade sökandens synpunkter, konstaterar tribunalen att sökanden genom detta påstående i själva verket har gjort gällande att det angripna beslutet var otillräckligt motiverat, eftersom överklagandenämnden inte prövade sökandens samtliga argument.

90 Harmoniseringsbyråns beslut ska enligt artikel 75 första meningen i förordning nr 207/2009 vara motiverade. Enligt rättspraxis har denna skyldighet samma innebörd som den som föreskrivs i artikel 253 EG och dess syfte är dels att de som berörs därav ska kunna få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden, så att de kan göra gällande sina rättigheter, dels att unionsdomstolen ska kunna pröva beslutets lagenlighet (se förstainstansrättens dom av den 28 april 2004 i de förenade målen T-124/02 och T-156/02, Sunrider mot harmoniseringsbyrån – Vitakraft-Werke Wührmann och Friesland Brands (VITATASTE och METABALANCE 44), REG 2004, s. II-1149, punkterna 72 och 73 och där angiven rättspraxis).

91 Det framgår av samma rättspraxis att bedömningen av om motiveringen av ett beslut uppfyller dessa krav inte ska ske endast utifrån beslutets ordalydelse utan även utifrån sammanhanget och samtliga rättsregler på det ifrågavarande området (se domen i de ovannämnda förenade målen VITATASTE och METABALANCE 44, punkt 73 och där angiven rättspraxis).

92 Det kan emellertid inte heller krävas att överklagandenämnderna lämnar en uttömmande redogörelse för vart och ett av de resonemang som parterna fört. Motiveringen kan således vara underförstådd, under förutsättning att motiveringen ger dem som berörs av beslutet möjlighet att få kännedom om skälen för överklagandenämndens beslut och den behöriga domstolen tillräckligt underlag för att utföra sin prövning (se, analogt, domstolens dom av den 7 januari 2004 i de förenade målen C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P och C-219/00 P, Aalborg Portland m.fl. mot kommissionen, REG 2004, s. I-123, punkt 372, och av den 8 februari 2007 i mål C-3/06 P, Groupe Danone mot kommissionen, REG 2007, s. I-1331, punkt 46).

93 Tribunalen finner att överklagandenämnden prövade de argument och den bevisning som parterna i invändningsförfarandet anförde i samband med det administrativa förfarandet. Detta framgår av punkterna 19 och 22 i det angripna beslutet, vilka rör frågan huruvida de varor som omfattas av de äldre varumärkena är identiska eller av liknande slag, av punkt 35 i beslutet, som avser de rättigheter som sökanden förvärvade i samband med övertagandet av tillgångarna i bolaget i Wyoming och, slutligen, av punkterna 41–46 i beslutet, som rör frågan huruvida det förelåg en ombudsrelation mellan parterna i invändningsförfarandet. Överklagandenämnden fann närmare bestämt i punkterna 41 och 42 i det angripna beslutet att sökanden var skyldig att åberopa och, i förekommande fall, styrka de faktiska omständigheter med hjälp av vilka det kunde fastställas att det förelåg en relation av samma typ som den som föreligger mellan ett uppdragsgivarbolag och dess ombud, såväl mellan intervenienten och bolaget i Wyoming till och med i augusti 1996 som mellan intervenienten och sökanden själv från och med augusti 1996 till och med sommaren 1997 eller – senast – till och med september 1997. Enligt överklagandenämnden hade sökanden inte uppfyllt denna skyldighet.

94 Överklagandenämnden antog således inte det angripna beslutet i strid med sin motiveringsskyldighet när den först bedömde hållbarheten i sökandens argument och värdet av den bevisning som sökanden hade anfört till stöd för sina argument i syfte att styrka förekomsten av en ombudsrelation mellan parterna i invändningsförfarandet och därefter underkände dem.

95 Det kan vidare konstateras att sökanden inte på något sätt har preciserat vilka argument som den menar att överklagandenämnden inte beaktade i det angripna beslutet.

96 Härav följer att överklagandenämnden enligt den rättspraxis som nämnts ovan i punkt 93 inte har åsidosatt sin motiveringsskyldighet. Talan kan således inte bifallas såvitt avser den tredje grundens två första delar.

Den tredje grundens tredje del

97 Enligt artikel 76.1 i förordning nr 207/2009 ska harmoniseringsbyrån vid förfaranden inför denna utan särskilt yrkande pröva sakförhållandena; dock ska i ärenden om relativa registreringshinder prövningen vara begränsad till vad parterna åberopat och yrkat. I artikel 76.2 i samma förordning föreskrivs att harmoniseringsbyrån inte behöver beakta omständigheter eller bevis som part inte åberopat eller ingett i rätt tid.

98 Härvid ska det påpekas att sökanden inte har anfört något särskilt argument som kan hänföras till ett åsidosättande av artikel 76 i förordning nr 207/2009.

99 Enligt artikel 21 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol, som är tillämplig på förfarandet vid tribunalen enligt artikel 53 första stycket i samma stadga och enligt artikel 44.1 c i tribunalens rättegångsregler, ska en ansökan innehålla uppgifter om föremålet för talan samt en kortfattad framställning av grunderna för denna. Dessa uppgifter ska vara så klara och precisa att svaranden kan förbereda sitt försvar och tribunalen kan pröva talan, i förekommande fall utan att ha tillgång till andra uppgifter. I syfte att säkerställa rättssäkerheten och en god rättskipning kan en talan endast tas upp till sakprövning om de väsentliga, faktiska och rättsliga, omständigheter som talan grundas på, åtminstone kort men på ett konsekvent och begripligt sätt, framgår av innehållet i själva ansökan (förstainstansrättens beslut av den 28 april 1993 i mål T-85/92, De Hoe mot kommissionen, REG 1993, s. II-523, punkt 20, och av den 21 maj 1999 i mål T-154/98, Asia Motor France m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. II-1703, punkt 49, förstainstansrättens dom av den 15 juni 1999 i mål T-277/97, Ismeri Europa mot revisionsrätten, REG 1999, s. II-1825, punkterna 28 och 29).

100 Eftersom sökanden har gjort gällande att överklagandenämnden har åsidosatt artikel 76 i förordning nr 207/2009 i största allmänhet utan att därvid anföra några konkreta argument, ska talan avvisas såvitt avser den tredje grundens tredje del.

101 Även om det antas att nämnda delgrund kan tolkas på så sätt att sökanden har gjort gällande att det angripna beslutet inte grundade sig på faktiska och rättsliga omständigheter som åberopats av parterna i invändningsförfarandet, i den del överklagandenämnden i nämnda beslut fann att det inte förelåg någon sådan ombudsförbindelse som krävs enligt artikel 8.3 i förordning nr 207/2009, finner tribunalen att talan inte kan bifallas såvitt avser denna delgrund, med hänsyn till de överväganden som nämnts i samband med grunden avseende åsidosättande av artikel 75 andra meningen i samma förordning.

102 Såsom tribunalen konstaterat i samband med prövningen av den andra grunden avseende åsidosättande av artikel 65.6 i förordning nr 207/2009 (se ovan punkterna 42–50), gjorde överklagandenämnden dessutom en riktig bedömning när den fann att

förstainstansrätten i sin dom inte hade uttalat sig om huruvida det förelåg en sådan ombudsrelation mellan parterna i invändningsförfarandet som motiverar tillämpningen av artikel 8.3 i samma förordning. Överklagandenämnden gjorde också rätt när den gjorde en helhetsbedömning av villkoren i nämnda bestämmelse.

103 Det ska dessutom påpekas att överklagandenämnden inte hänvisade till några nya registreringshinder, utan grundade sin bedömning på det relativa registreringshinder som hade åberopats av sökanden, nämligen åsidosättande av artikel 8.3 i förordning nr 207/2009. Parterna i invändningsförfarandet yttrade sig i tillräcklig utsträckning angående tillämpningen av denna bestämmelse i samband med det administrativa förfarande som föregick 2004 års beslut, och det saknades därför anledning att på nytt låta dem yttra sig angående de omständigheter som låg till grund för bedömningen i det angripna beslutet. Överklagandenämnden antog således inte det angripna beslutet i strid med artikel 76 i förordning nr 207/2009.

104 Mot bakgrund av det ovan anförda kan talan inte bifallas såvitt avser den tredje grunden. Talan ska således ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

105 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Harmoniseringsbyrån och intervenienten har yrkat att sökanden ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, ska harmoniseringsbyråns och intervenientens yrkanden bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (åttonde avdelningen)

följande:

1) Talan ogillas.

2) Safariland LLC ska bära sina rättegångskostnader och ersätta de rättegångskostnader som förorsakats Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (harmoniseringsbyrån) och DEF-TEC Defense Technology GmbH.

Martins Ribeiro Papasavvas Dittrich

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 13 april 2011.

Underskrifter

Innehållsförteckning

Bakgrund till tvisten ..... II - 1636

Parternas yrkanden ..... II - 1646

Rättslig bedömning ..... II - 1647

1. Den andra grunden: Åsidosättande av artikel 65.6 i förordning nr 207/2009 ..... II - 1648

Parternas argument ..... II - 1648

Tribunalens bedömning ..... II - 1649

2. Den första grunden: Åsidosättande av artikel 8.3 i förordning nr 207/2009 ..... II - 1652

Parternas argument ..... II - 1652

Tribunalens bedömning ..... II - 1654

Det första villkoret: Innehavet av de äldre varumärkena ..... II - 1655

Det andra villkoret: Förekomsten av en ombudsrelation ..... II - 1655

3. Den tredje grunden: Åsidosättande av rätten att yttra sig och av artiklarna 63.2, 75 och 76 i förordning nr 207/2009 ..... II - 1659

Parternas argument ..... II - 1659

Tribunalens bedömning ..... II - 1660

Den tredje grundens första och andra del ..... II - 1660

— Huruvida parterna i invändningsförfarandet hade rätt att yttra sig över tolkningen av förstainstansrättens dom ..... II - 1661

— Det angripna beslutets motivering ..... II - 1664

Den tredje grundens tredje del ..... II - 1666

Rättegångskostnader ..... II - 1668